ים.

ים א מיי׳ פי״ל מהל׳ שגגות כרבי ממש דאם כן בלא קשיא דריש לקיש אדר"ל מלי למפרך לוקמה כרבי ומטעם ידיעת בית רבו ומש"ה חייב דהוה הכי ו. ב נמיי שם הלי א בן: ב ג מיי' פ"ב מהלי שגגות הלי ג ופ"ח חלי ה: בא ד מיי פ״ח שם הלי ה:

רבינו נרשום

מה אכל: ולרב נחמן חייב דהא איקבע איסורא. דהא היו ב׳ . חתיכות מעיקרא ואחת מהן היתה של איסור: איתיביה רבא לרב נחמן. והא כוי וספק בן ט' וספק נדה לא הוי כל אחת ב' חתיכות ולא מצית למימר איקבע איסורא וחייבין באשם תלוי: השוחט אשם תלוי בחוץ. אשם תלוי ספק אשם הוא קודש או חולין שאם שומן אב חלב הוי אשם קודש ואם שומן אכל הוי חולין. ר' מאיר שומן אכל הוי אשם קודש ואם מחיב להביא אשם הלוי רספק שומן אל בעי קביעותא דמחייב מאיר לא בעי קביעותא דמחייב מאיר היא לימה איה פוטרים. דבעו קביעותא: וחכמים מאיר קאי אלעוד היא. אין הכי נמי אלא הא קמיל דרי מאיר היא לעוד היא. אין הכי נמי מאיר קאי בשיטת רי אלעור. דלא למחלוקת ר' אלעור הוכמים בעי קביעותא לאיסורא: באנו למחלוקת ר' אלעור וחכמים בעי קביעותא לאיסורא: באנו להחלוקת ר' אלעור וחכמים לר לעוד האבר מתודב אדם לרי מכי על זו. ולחכמים אשם הלוי נכי על זו. ולחכמים אם הלוי נכי על זו. ולחכמים הלוי נכי על זו. ולחכמים הלוי נכי על זו. ולחכמים הלוי נכי על זו. לחכמים הלוי נכי על זו. לחכמים הלוי נכי על זו. אים הלוי נכי על זו. לחכמים הלוי נכי על זו. לחכמים הלוי נכי על זו. לחכמים הלוי נכי על מביאין אם הלוי מביאין אם הלוי נכי על הביא שלוי ביא אם הלוי נכי על זו. לחכמים הלוי נכי על מביאין מביאין מביאין אם הלוי נכי על הביאים הלוי נכי על היי אין מביאין מביאים הלוי נכי על הביאים הלוי נכי על היי און מביאין מביאים הלוי נכי על היי אין מביאין מביאים הלוי נכי על היי הלוי נכי על היי און מביאין מביאים הלוי נכי על היי הלוי הלוי נכי על היי הלוי נכי על היי הלוי הלוי נכי על היי הלוי הלוי אשם חלוי נכי על זו. ולחכמים דאמרי אין מביאין אשם חלוי דאמרי אין מביאין אשם חלוי אלא על דבר שוודנו לוערוב והאבתו הטאת הא כיון דאין דאין דורנה כתר דספק שומן היא אין מביאין עליה אש חלוי לר אלי אלא אלידו מאי איריא כי אכלה נכי אליעוד מאי איריא כי אכלה נכי דבריא אפילו כי לא אכלה נכי דבריא אפילו כי לא אכלה נכי די אור ביא דאמר אור ביא לווי ביא לווי ביא לווי ביא לווי ביא לווי ביא לווי ביא לווים ויביא ביא היא הוו ביא לווים ביא הברא הוו ביא לווים ביא הווים ביא ה אפילום לא אפילו כי לא אכלה נמי מצי מביא הדה אתן רי אליעור המביא מבר רב אשי. האי דקתנ מצי מביא הבר אבן רי אליעור דבר בן בוטא בהיא: דתן אלא אמר לו המתן, שלא הביא אשם חלוי: עד בר שיש בו ספק חייב חטאת היינו כגון אכל הידעים, ספק לוכן או ביינוא בה והרי היינו כגון אכל הידעים, ספק לוכן או ביינוא בה והרי אליעור הילכן ספק שמבן או ביינוא בה והרי חייב השא והאי דבבא בן בוטא אשם הלוי בכל בן בוטא ששם הלוי בכל יום חרן מאחר על בבא בן בוטא שהיה מתגדב במקום אשם הלוי בלל יום חרן מאחר יוה"כ מכפר שאחר יוה"כ מכפר שאחר יוה"כ יודע הוא בעצמו במקום אשם תלוי וואתו יום שאחר יוה"כ יודע הוא בעצמול חא בעצמול חא הא בעצמול חא הא בעצמול הא הא הוא בעצמול הא הא הוא בעצמול הא הא הוא בעצמול הוא הוא הוא הוא בעצמול הוא אוה ביצון לא שהמהול הוא הוא הוא בעצמו שאתמול חטא והיום עדין לא חטא. אמר המעון הזה אילו היו חטא. אמו המען הוה אילו היו מניחין לי הייתי מביא אפי׳ ביום שאחר יום הכפורים אלא אמר לי המתן כו׳ כדאמרן: בא ישראל ואכל את הראשון. חייב דבשעה שאכל היו ב׳ חתיכות: ור׳ מחייב. דקסבר איקבע איסורא: אכל את י קסב. ..., הראשונה בשוגג ואת השנייה במזיד חייב. אשם תלוי על הראשונה שבשעת שגגה ב׳ חתיכות היו: את הראשונה במזיד ואת השניה בשוגג פטור. דבשעת שגגה לא היה אלא חתיכה אחת: שנגה לא הייה אלא התיכה אחת:

ור' מאיר מחייב. מ"מ המעיקה הי ב "חילוכות האיקבע איסורא:

השני לא מן הדין, חייב הא הייב הא הייב הא הייב הא א הייב הא הייב בשעת אכילתן לא היי ב' בשעת אכילתן לא היי ב' בשני אלא שאם אתה אומר החימות: אלא שאם אתה אומר ברטאת, (שהיי א') (שהוא רואץ) בדהעי הרשני הוא אכל החייבה הייב הוא אכל החייבה של הייבה חטאת האינו כן של הלב החייב חטאת האינו כן של הייבר מטאת האינו כן של הייבר שומרה אינו כן הייבר שומר אינו בין ביי ברטא הייבר של הייבר הייבר מטאת האינו כן הייבר של הייבר הייבר מטאת הייבר ביי ברטא הייבר בייבר אייבר בייבר בייבר בייבר אייבר בייבר ביי

ליה ידיעת בית רבו ורבי סבר שמה ידיעה אלא הכי פריך אדמוקמת ליה כרבי ישמעאל ומוקמת ליה בלא ידיעה כלל לוקמה כרבי ובידיעת מקלת כמו ידיעת ספק דסבר רבי שמה ידיעה: הא מתניתין היא דתנן בו׳. והקשה הרב ר׳ שמואל מווארדו״ן

והיכי מוכח מהאי מתניתין דמייתי דרבי ישמעאל לא בעי ידיעה בתחלה לעולם אימא לך דבעי ים אי משום דמפיה ונעלם ונעלם לדרשה החריתי הא חזינן רבי דסבר ידיעת בית רבו שמה ידיעה ובעי ידיעת בית רבו אע"ג דמפיה ונעלם ונעלם להעלם טומאה ולהעלם מקדש כמו הכא ומכל מקום בעי ידיעת בית רבו ממשמעות ונעלם מכלל שידע כבר ויש לומר בשלמח רבי אשכחנא בעלמא דבעי ידיעת בית רבו א"כ גבי מקדש וטומאה נמי בעי לה אבל רבי ישמעאל לא אשכחנא בשום דוכתה דבעי ידיעת בית רבו יגו ועוד יש לומר א"כ הוה ליה למימר בהדיא ונעלם מכלל שידע כבר:

קרא אבל בכל התורה כולה כתיב 2או הודע אליו חטאתו אי אית ליה ידיעה הוא דמחייב אלא לר"ל קשיא אדמוקים לה כר' ישמעאל לוקמה כרבי הא קמ"ל דר' ישמעאל גמי לא בעי ידיעה בתחלה הא מתניתין היא ⊕דתגן רבי ישמעאל אומר ונעלם [ונעלם] (ממנו) שתי פעמים ילחייב על העלם מומאה ועל העלם מקדש איצמריך סלקא דעתך אמינא מקרא לית ליה מגמרא אית ליה קמ"ל: מתני' חלב ונותר לפניו ואכל אחד מהן ואינו יודע איזה מהן אכל אשתו נדה ואחותו עמו בבית שנג באחת מהן ואינו יודע באיזה מהן שנג שבת ויום הכיפורים ועשה מלאכה בין השמשות ואינו יודע באיזה מהן עשה רבי אליעזר מחייב חמאת יורבי יהושע פומר א"ר יומי לא נחלקו על העושה מלאכה בין השמשות שהוא פטור שאני אומר מקצת 🐠 יו עשה היום ומקצת עשה למחר על מה נחלקו על העושה מלאכה בתוך היום ואינו יודע אם בשבת עשה אם ביוה"כ עשה או על העושה ואינו יודע מעין איזו מלאכה עשה שרבי אליעזר מחייב חמאת ורבי יהושע פומר א"ר יהודה פומרו היה רבי יהושע יאף מאשם תלוי יר' שמעון ור' שמעון שזורי אומרים לא נחלקו על דבר שהוא ₪ משם אחד שהוא חייב יו על מה נחלקו על דבר שהוא משום ב׳ שמות שרבי אליעזר מחייב חמאת ורבי יהושע פומר א"ר יהודה אפילו נתכוון ללקוט תאנים וליקט ענבים ענבים וליקט תאנים שחורות וליקט לבנות לבנות וליקט שחורות ר"א מחייב חטאת ור' יהושע פוטר י □ [אמר ר"ש] תמיהני אם פמר בה ר' יהושע א"כ למה נאמר יאשר חמא בה יפרט למתעסק: גמ' תניא א"ר אליעזר יסמה נפשך אי חלב אכל חייב אי נותר אכל חייב אי אשתו נדה בעל חייב אי ביה"כ עשה מלאכה חייב אי בשבת עשה מלאכה חייב אי ביה"כ עשה מלאכה חייב אמר לו רבי יהושע הרי הוא אומר אשר חמא בה עד שיודע לו במה חמא ורבי אליעזר האי בה מאי עביד ליה מיבעי ליה ©פרט למתעסק מתעסק

מו. בגמרא נע"ב, כ.] מפרש מאי פלוגמיה דרבי יהודה עלייהו: וסמיה אני אם פטר בה. כלומר על מה פטר בה רבי יהושע הלא נמכוון על דבר האסור: א"כ. דמתעסק כי האי גוונא חייב למה נאמר בה: פרט למסעסק. בהיתרא כגון לחתוך את התלוש וחתך את המחובר אבל יסופות או להתמעוק במים בות להיב פרע למתעסק. כגון נתכוון לזו ועשה אחרת. ואי קשיא אם כן דר"א אית ליה דרב נחמן האי בה דדריש ר' אליעזר פרע למתעסק לא לריך דמתלאכת מחשבת דמייתי רב נחמן מצי למילף נראה לי דר"א לית ליה דרב נחמן דדריש האי בה דדריש ר' אליעזר פרע למתעסק לא לריך דמתלאכת מחשבת דמייתי רב נחמן מצי למילף בריא לית ליה דרב במדרים מלאכת מחשבת אסרה תורה דלא משמע ליה ההיא דרשא ולא מייחי דרב נחמן אלא משום דאמר בהדיא דמתעסק בשבת פטור אבל לרבי יהושע דדריש אשר חטא בה עד שיוודע לו במה חטא איהו דריש כרב נחמן מלאכת מחשבת אסרה תורה יי:

על דבר שהות משום שני שמות. כגון ספק קלר ספק טחן אי נמי ספק תאנים ספק ענבים וכן בנתכוין לזו ועשה את זו דבה דכתיב בקרא בין אידיעה בין אחטאתי היא לר' יהושע עד שיתכוון לחטוא בה ולעת הידיעה ידע במה חטא ולרבי אליעזר כיון דנתכוון לדבר שיש בו חטא ולעת ידיעה נודע לו שחטא סגי: א"ר

רבי שמעון פומר בזו ר"ש בן יהודה פומר בכולן משום רבי שמעון ואפילו בקמייתא אמר להיש

דמיא ור"ש סבר מקצת ידיעה לאו כידיעה דמיא אמר מר הלך בראשון ונכנס והיזה מומבל והלך בשני ונכנם חייב פ אמאי חייב הא לא הוי ליה ידיעה אמר ריש לקיש הא מני רבי ישמעאל היא דלא בעי ידיעה בתחלה רבי יוחנן אמר אפילו תימא רבנן כאן עשו ספק ידיעה כידיעה מ סלקא דעתר כאן עשו והוא הדין לכל התורה כולה קשיא דרבי יוחנן אדרבי יוחנן קשיא דריש לקיש אדריש לקיש בשלמא דר' יוחנן אדר"י לא קשיא כאז עשו אבל בכל התורה כולה לא מאי

רבא הכא במאי עסקינן "כגון שהלך בראשון ובשעת הילוכו בשני שכח שהלך בראשון ובהא פליגי ת"ק סבר מקצת ידיעה כידיעה מעמא הכא גבי מומאה כתיב יונעלם ממנו והוא ממא ידיעה דאית בה נמי ספק חייב

רכי שמטון פוטר בוו. דשני טומאות נינהו אכל חדא וחדא כניקה אדמוקמת כרבי ישמעאל דוקמה ברבי. וצ"ל על כרחך דלאו איכא למימר שביל זה הוא הטהור והילכך ליכא ידיעה ודאית בתחלה ובטומאת מקדש בעינן ידיעה בתחלה ובסוף והעלם בנתים ות"ק דמחייב מפרש טעמיה לקמן: ו**אפילו בקמייסא.** בתרתי קמייתא בתמיה והא איכא ידיעה ודאית (ג) בכניסה

אחריתי: שכה שהלך בראשון. ואף על גב דטומאה ודאים היא מיהא ליכא אלא מהלת הידיעה דשכח את הראשון ובהא פליגי הני תרי תנאי אליבא דר שמעון ת"ק אליבא דר׳ שמעון לא פטרו אלא בבתרייתא דאילו בקמייתא כיון דממה נפשך איכא יו טומאה ידיעה ודאית שהלך בשניהם אף על פי ששכח שהלך בראשון אפילו הכי מקלת ידיעה כידיעה והוה ליה ידיעה בתחלה אבל בבתרייתה ליכה ידיעה עו ודהית: ור׳ שמעון כן יהודה סבר. אף על גב ין דטומאת ידיעה ודאית היא כיון דליכא אלא מקלת ידיעה כמאן דליתיה דמיא: ר' ישמעאל כו'. בפרק שני . לשבועות (יד:): וקשיא דריש אדריש לקיש. דאמאי לא אוקמה כרבי ולימא ידיעת ספה כודאי: וגעלם והוא טמא. משמע אף על גב דאיכא קלת העלמה בטומאה חייב: ונעלם כו'. מדאפיק הני תרי ונעלם להך דרשא אלמא לית ליה ידיעה בתחלה דידיעת טומאה דבעי בתחלה ובסוף לא מפחא אלא מהנך תרי ונעלם כדאמרן בפ"ק דשבועות (דף ד.): בותבר' חלב ונותר לפניו. וכסבור שניהן שומן דהיתרא: חשתו נדה וחחותו עמו בבים. בח על האחת כסבור זו אשתו וכסבור שטהורה היא ונמצא שאשתו היתה נדה ועוד ספק על איזו מהן בא: ור׳ יהושע פוטר. מפרש בגמרא (ד) אשר מטא בה עד שיודע לו במה חטא: או שעשה. מלחכה בשבת וחינו יודע איזו מלאכה עשה אם חרש אם זרע: אף מאשם חלוי. מפרש בגמ' [ע"ב]: לא נחלקו. ר' אליעזר דאמר לא בעינן שידע במה חטא יור׳ יהושע דאמר בעינן שידע במאי חטאן: על דבר שהוא יאן משם אחד. כגון שתי אילנות של מין אחד לפניו ולא ידע אם מזה לקט אם מוה: שהוא הייב. שהרי ידע במה חטא איזו מלאכה עשה שבלקיטת תאנים חטא: על מה נחלקו

 ל) שבועות יד:, ז) [במשנה שבמשניות אימא ר"ש שזורי ור"ש אומרים וכו' וכן אימא לקמן כ.],
 ג) [הוריות ה.], ד) שבועות יח: יות ה.. ו) ס״י סב: ד"ה להגביהן,

תורה אור השלם

1. או נפש אשר תגע בכל דבר טמא או בנבלת חיה טמאה או טמאה או בנבלת בהמה בנבלת שרץ טמא ונעלם ממנו וֹעִיר עִזִּים זָכָר תַּמִים:

הגהות הב"ח

(מ) במשנה שלני לווכר (חל? מלאכה עשה וכי ולינו ידרע מלאכה עשה וכי ולינו ידרע פוטר איד יהודה ממינה ולח פטר (ג) רש"י ד"ה ולפי וכו דליים, מק"ד ולחייב מ"ה הילוכו בשני כוי במינה ממרימי שכמ: (ו) ד"ה וכני נגמרא מדכתיב אשר:

מוסף רש"י

רבי שמעון פוטר בזו. דאין כאן נאחת מכולן ידיעה ודאית נתחלה, שאף ידיעה תחלה של שביל שני ספיקא היא, שהרי טהר לו מטומאה ראשונה אם הראשון הוא ודאית, הילכך לאו ידיעת ספק היא אלא מקצת ידיעה ודאית ומקצת ידיעה ככל ידיעה, ור"ש בן יהודה אליבא דר"ש סבר לא אמרינן מקצת ודאית ככל ידיעה ראמאי חייב. לת"ק פריך (שם). . אדמוקים לה כר׳ אדמוקים לה כר׳ ישמעאל. מאי דוחקיה למימר דלא בעי האי תנא ידיעה בתחילה, דלמא לעולם בעי וסבירא ליה כרבי דאמר ספק ידיעה כידיעה (שם). הא קמ"ל. ריש לקיש (שם). מגמרא. הלכה למשה מסיני (שם).

שיבוה מקובצה המאו ושביל: מ חיים המתעסק באיסור מיינג בג' מצעי ליה פרט ממתר בה: פרט המאו הוצה ושביל: מ חיים המתעסק באיסור מיינג בג' מצעי ליה פרט לממעסק. כגון נה האו היינג היה ביינג היה בי

שלן יודע איז אכל. כרכי היה בפן הפר של לרכו לרבי יהושע לדי במות מיידע משל מיידע איז אכל. ופני הא סיפא: איר כן הדין וכל הדין ול אידע לדי מות מות מיידע המיידע המיידע